

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Martiny Vernerové a JUDr. Jiřího Derfla ve věci

žalobce: **Hygi družstvo**, IČO: 00029459,
sídlem Bořivojova 3130, 415 01 Teplice,
zastoupen AGIS účetnictví a daně, a. s., IČO: 25008340,
sídlem Jaroslava Průchy 1682/1, 434 01 Most,

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**,
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2019, č. j. 47406/19/5200-11433-711413,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2019, č. j. 47406/19/5200-11433-711413, jímž byla zamítnuta odvolání žalobce a byla potvrzena následující rozhodnutí Finančního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „správce daně“), kterými správce daně podle § 106 odst. 1 písm. b) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) zastavil

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

řízení zahájena podáním daňových přiznání k dani z přidané hodnoty (dále jen „DPH“), a to rozhodnutím ze dne 21. 11. 2018, č. j. 2398012/18/2514-50521-505090, ve věci daňového přiznání za zdaňovací období září 2018, rozhodnutím ze dne 18. 12. 2018, č. j. 2530039/18/2514-50521-505090, ve věci daňového přiznání za zdaňovací období říjen 2018, rozhodnutím ze dne 20. 2. 2019, č. j. 364526/19/2514-50521-505090, ve věci daňového přiznání za zdaňovací období prosinec 2018, rozhodnutím ze dne 26. 3. 2019, č. j. 750071/19/2514-50521-505090, ve věci daňového přiznání za zdaňovací období leden 2019, rozhodnutím ze dne 24. 4. 2019, č. j. 1274024/19/2514-50521-505090, ve věci daňového přiznání za zdaňovací období únor 2019, rozhodnutím ze dne 24. 5. 2019, č. j. 1564600/19/2514-50521-505090, ve věci daňového přiznání za zdaňovací období březen 2019, rozhodnutím ze dne 14. 6. 2019, č. j. 1665857/19/2514-50521-505090, ve věci daňového přiznání za zdaňovací období duben 2019, rozhodnutím ze dne 18. 7. 2019, č. j. 1803700/19/2514-50521-505090, ve věci daňového přiznání za zdaňovací období květen 2019, rozhodnutím ze dne 26. 8. 2019, č. j. 2041233/19/2514-50521-505090, ve věci daňového přiznání za zdaňovací období červen 2019 a rozhodnutím ze dne 23. 9. 2019, č. j. 2157049/19/2514-50521-505090, ve věci daňového přiznání za zdaňovací období červenec 2019. Žalobce současně v žalobě navrhl, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

2. K žalobcovu požadavku na spojení tohoto řízení s věcmi vedenými pod sp. zn. 15 A 226/2018 a 16 Af 1/2019 soud poznamenává, že s ohledem na dikci § 39 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) nebyl takový postup možný. Navíc se jednalo o odlišné žalobní typy (v jednom případě šlo o žalobu na ochranu proti nečinnosti), v řízeních vystupovali odlišní žalovaní a předmětem posouzení byly zcela odlišné právní otázky, tudíž soud nepovažoval spojení těchto věcí ani za vhodné.

Žaloba

3. V žalobě žalobce nejprve poukázal na spor ohledně druhé přihlášky k registraci k DPH ze dne 10. 8. 2018, který vyústil v podání žaloby na ochranu proti nečinnosti správce daně, jež byla vedena u zdejšího soudu pod sp. zn. 15 A 226/2018, a na žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 4. 2019, č. j. 17593/19/5300-22443-701728, ve věci zamítnutí registrace žalobce k DPH, která byla vedena u zdejšího soudu pod sp. zn. 16 Af 1/2019. Dále žalobce doslovně citoval své odvolání proti rozhodnutí správce daně ze dne 21. 11. 2018, č. j. 2398012/18/2514-50521-505090. V rámci této citace mimo jiné uvedl, že zákonná registrace k DPH má pouze deklaratorní povahu a že se plátcem DPH stal ze zákona k 1. 9. 2018, přičemž absence rozhodnutí o registraci nemůže nic změnit na tom, že jako plátce DPH musí plnit povinnosti vyplývající se zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“) a má právo uplatnit nárok na odpočet DPH. Žalovaný podle žalobce zamítl jeho odvolání proti zastavení řízení předčasně, neboť nevyčkal, jak soud rozhodne o výše zmíněných žalobách.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že žaloby vedené pod sp. zn. 15 A 226/2018 a 16 Af 1/2019 nejsou předmětem tohoto řízení. Zdůraznil, že body 1 až 23 na stranách 3 až 8 žaloby jsou doslovným vykopírováním odvolání žalobce proti rozhodnutím o zastavení řízení. S odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, podotkl, že žalobce v žalobě nijak nerozporoval závěry žalovaného uvedené v napadeném rozhodnutí a omezil se toliko na námitku předčasnosti

rozhodnutí, která však podle žalovaného není důvodná. Žalovaný poznamenal, že v souladu s rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 As 79/2008-128, a ze dne 26. 11. 2014, č. j. 8 Afs 42/2013-94, vycházel z presumpce správnosti aktů vydaných orgány veřejné správy, tj. konkrétně z pravomocného rozhodnutí správce daně ze dne 6. 2. 2018, č. j. 259874/18/2514-00510-507778, jímž bylo osvědčeno, že žalobce není plátcem DPH. Žalobcem podaná daňová přiznání k DPH proto podle žalovaného byla zjevně právně nepřipustnými podáními, tudíž bylo namíste řízení zastavit podle § 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného

5. Žalobce v replice ze dne 26. 3. 2020 uvedl, že se domáhá toho, aby soud řešil spor o zastavení řízení společně s řízeními ve věcech vedených pod sp. zn. 15 A 226/2018 a 16 Af 1/2019, neboť bez spojení s těmito řízeními nemůže být žalobci vyhověno. Podle žalobce byl zvolený postup jediným, jak procesně správně nepřijít o možnost uplatnění nároku na odpočet DPH. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Afs 42/2009-71 žalobce dodal, že žádné z uvedených řízení nelze vyřešit samostatně, proto byla žaloba sepsána způsobem, na který upozornil žalovaný.

Posouzení věci soudem

6. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
7. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, včetně prekluze daňové povinnosti, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
8. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Soud předesílá, že o obou žalobcem zmiňovaných žalobách již rozhodl, a to v pořadí, v jakém byly podány, a při zohlednění jejich vzájemných souvislostí. Žalobu na ochranu proti nečinnosti, jíž se žalobce domáhal, aby soud uložil správci daně povinnost vydat rozhodnutí o registraci žalobce jako plátce DPH od 1. 9. 2018, soud zamítl rozsudkem ze dne 28. 7. 2021, č. j. 15 A 226/2018-66. Žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 4. 2019, č. j. 17593/19/5300-22443-701728, ve věci zamítnutí registrace žalobce k DPH na základě jeho přihlášky doručené správci daně dne 14. 12. 2017, soud zamítl rozsudkem ze dne 29. 3. 2022, č. j. 16 Af 1/2019-49. V žádném z uvedených soudních sporů žalobce neuspěl se svou argumentací, že měl být nejpozději od 1. 9. 2018 plátcem DPH, resp. že by správce daně byl nečinný, pokud jde o registraci žalobce jako plátce DPH od zmíněného data.

10. Směrem k žalobci soud dále zdůrazňuje, že při formulaci žalobního bodu nestačí jen zopakovat argumentaci přednesenou v odvolacím řízení nebo na ni obecně (souhrnně) odkázat, neboť žaloba by měla primárně reagovat na napadené rozhodnutí o odvolání. Odvolací námitky směřují proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (zde správce daně) a logicky nemohou být reakcí na to, jak na ně samotné odpověděl odvolací orgán (žalovaný). Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce domýšlel a dotvářel jeho odvolací námitky do podoby odpovídající tomu, že předmětem soudního přezkumu je až vlastní rozhodnutí o odvolání. V rozsudku ze dne 23. 4. 2020, č. j. 7 Afs 440/2018-63, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „... žalobní body mají primárně směřovat proti napadenému rozhodnutí (tj. rozhodnutí o odvolání) a jeho důvodům. Pokud odvolací orgán uplatněné námitky dostatečně vypořádá a žalobce je v žalobě pouze zopakuje, aniž by na důvody rozhodnutí o odvolání reagoval, podstatně tím snižuje své šance na úspěch, neboť soud za něj nemůže domýšlet další argumenty.“ S těmito závěry Nejvyššího správního soudu se zdejší soud plně ztotožňuje a dodává, že žalobce v projednávané věci převzal do žaloby celé své odvolání, aniž by jakkoli reagoval na argumentaci žalovaného obsaženou v napadeném rozhodnutí. Takto užitá citace odvolání podle názoru soudu nepředstavuje žalobní bod, a proto soud neshledal důvod se jí podrobněji zabývat.
11. Pro úplnost však soud poznamenává, že žalobcem v odvolání namítaná skutečnost, že se stal plátcem DPH ze zákona ke dni 1. 9. 2018, byla předmětem posuzování žalovaného v řízení ukončeném jeho rozhodnutím ze dne 30. 4. 2019, č. j. 17593/19/5300-22443-701728, jímž byla pravomocně zamítnuta žalobcova registrace k DPH. Žalovaný tedy v jiném řízení řádně posoudil, zda žalobce mimo jiné k datu 1. 9. 2018 splnil podmínky pro registraci k DPH, a shledal, že žalobce neprokázal splnění podmínek pro registraci k DPH stanovených v § 6 odst. 1 zákona o DPH (překročení stanoveného obratu), když neprokázal ani reálné uskutečňování ekonomické činnosti, v rámci které by byl tento obrat dosažen. Tento závěr následně potvrdil i zdejší soud ve zmíněném rozsudku ze dne 29. 3. 2022, č. j. 16 Af 1/2019-49. Jiné datum, od kterého by se žalobce měl stát plátcem DPH, sám žalobce netvrdil.
12. V projednávané věci tak nastala situace srovnatelná s případem řešeným Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 21. 3. 2018, č. j. 7 Afs 77/2017-40, ve kterém Nejvyšší správní soud vyslovil: „Otázka překročení zákonného obratu ve vztahu k rozhodnému období byla předmětem zjišťování ze strany správních orgánů v rámci řízení týkajícího se přihlášky stěžovatele k registraci. Stejně tak se danou otázkou zabývaly správní soudy. V rámci správního i soudního řízení bylo jednoznačně uzavřeno, že stěžovatel neunesl své důkazní břemeno a neprokázal překročení obratu dle zákona o DPH za rozhodné období ... Věcné posouzení otázky překročení obratu tak již bylo pravomocně provedeno, nelze jej v nyní projednávané věci jakkoli přezkoumávat či revokovat, naopak je nutné jej převzít. Nelze proto jinak, než vyjít ze závěru, že stěžovatel nepřesáhl zákonný obrat ve smyslu § 6 odst. 1 zákona o DPH. V takové situaci se stěžovatel nestal plátcem podle zákona o DPH, nebyl tedy ani osobou povinnou podat k předmětné dani daňové přiznání (§ 101 odst. 1 zákona o DPH). Podal-li jej, nebylo lze o tomto vést daňové řízení. Správce daně proto postupoval v souladu se zákonem, pokud předmětné řízení zastavil.“ S tímto názorem Nejvyššího správního soudu se zdejší soud plně ztotožňuje a považuje jej bez dalšího za aplikovatelný i v projednávané věci.
13. Podle § 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu platí, že „[s]právce daně rozhodnutím řízení zastaví, jestliže jde o zjevně právně nepřipustné podání.“ Z § 101 odst. 1 zákona o DPH vyplývá, že „[d]aňové přiznání má povinnost podat a) plátce, b) identifikovaná osoba, c) osoba, která není plátcem a které vznikla povinnost přiznat daň, kterou uvedla na jí vystaveném

dokladu, ... nebo d) osoba, která není plátcem, které vznikla povinnost přiznat daň podle § 108 odst. 4 písm. h), ...“

14. Žalobce po celé řízení argumentoval výhradně tím, že je plátcem DPH (konkrétně od 1. 9. 2018), což však v řízení ukončeném rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 4. 2019, č. j. 17593/19/5300-22443-701728, jímž byla pravomocně zamítnuta žalobcová registrace k DPH, řádně neprokázal. Splnění podmínek § 101 odst. 1 písm. b) až d) zákona o DPH žalobce netvrdil, ani neprokázal. Soud proto ve shodě se žalovaným dospěl k závěru, že žalobce nebyl povinen podat daňová přiznání k DPH za jednotlivá výše uvedená zdaňovací období, u nichž u všech odvozoval svou povinnost daňového tvrzení od jím neprokázané skutečnosti, že se stal od 1. 9. 2018 plátcem DPH. Za dané situace nebylo možno vést o uvedených daňových přiznáních žalobce k DPH daňové řízení, neboť žalobce nebyl plátcem DPH, a proto správce daně plně v souladu s § 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu řízení zahájená jednotlivými daňovými přiznáními žalobce k DPH zastavil. Žalovaný pak podle názoru soudu nijak nepochybil, pokud tento zcela správný postup správce daně aproboval.
15. K namítané předčasnosti vydání napadeného rozhodnutí soud podotýká, že nebylo povinností žalovaného vyčkat, jak soud rozhodne o žalobcových žalobách na ochranu proti nečinnosti správce daně při registraci žalobce k DPH od 1. 9. 2018 a proti rozhodnutí žalovaného ve věci zamítnutí registrace žalobce k DPH. Žalovaný totiž podle názoru soudu zcela oprávněně vycházel z toho, že otázka žalobcovy registrace k DPH od zmíněného data byla řádně zodpovězena v pravomocném rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 4. 2019, č. j. 17593/19/5300-22443-701728. Toto rozhodnutí nebylo v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (ani později) zrušeno, a proto pro ně platí presumpce správnosti. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že *„[p]rávní řád je založen na zásadě presumpce správnosti aktů vydaných orgány veřejné správy, dle níž se má za to, že správní akt je zákonný a správný, a to až do okamžiku, kdy příslušný orgán zákonem předvídanou formou prohlásí správní akt za nezákonný a zruší jej ... Po celou dobu své existence až do svého eventuálního zrušení vyvolává správní akt právní následky, zakládá práva a povinnosti“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 As 79/2008-128, publ. pod č. 1815/2009 Sb. NSS, nebo ze dne 26. 11. 2014, č. j. 8 Afs 42/2013-94, publ. pod č. 3318/2016 Sb. NSS). S těmito závěry se zdejší soud plně ztotožňuje a dodává, že žalobce v průběhu odvolacího řízení nepožádal o jeho přerušování, ani se o předmětných žalobách nezmínil. Za dané procesní situace a s ohledem na presumpci správnosti aktů vydaných orgány veřejné správy tak žalovanému podle názoru soudu nic nebránilo vydat napadené rozhodnutí, aniž by vyčkal, jak bude o předmětných žalobách rozhodnuto, neboť mohl vycházet ze svého pravomocného rozhodnutí ve věci zamítnutí žalobcovy registrace k DPH. Ostatně – jak již soud uvedl výše – obě žalobcovy žaloby byly zamítnuty, tudíž se na stavu, ze kterého žalovaný vycházel při vydání napadeného rozhodnutí, nic nezměnilo.
16. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
17. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 25. dubna 2022

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
předseda senátu